

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Renáty Lukešové a soudců JUDr. Filipa Havrdy a Mgr. Kláry Hrobské ve věci žalobkyně J. N., narozené , bytem , adresa pro doručování , zastoupené JUDr. Jitkou Pasekovou, advokátkou se sídlem Zahradnická 74, 261 01 Příbram III, proti žalovaným 1) České republice – Vězeňské službě ČR, se sídlem Soudní 1672/1a, 140 00 Praha 4, 2) Věznici , 3) České republice – Ministerstvu spravedlnosti ČR se sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2, o náhradu škody 30.000 Kč, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Příbrami ze dne 18. 5. 2017, č. j. 9C 94/2015-439,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud v Příbrami rozsudkem ze dne 18. 5. 2017, č. j. 9C 94/2015-439 výrokem I. zamítl žalobu, aby žalovaní byli uznáni povinnými zaplatit žalobkyni 30.000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku. Výrokem II. žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Výrokem III. České republice nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Soud prvního stupně po provedeném dokazování dospěl k závěru, že ze strany žalovaných nedošlo k porušení povinnosti, které by mělo spočívat v poskytnutí nedostatečné péče o zdravotní stav zemřelého M. B., syna žalobkyně. Nedošlo tak ke vzniku škody na straně žalobkyně, a to zejména z důvodu nezvratitelného onemocnění syna žalobkyně.

Proti shora uvedenému rozsudku podala včas odvolání žalobkyně, která navrhovala provedení revizního znaleckého posudku s tím, že se nemůže ztotožnit se závěry soudem nařízeného znaleckého posudku. Žalobkyně si nedokáže vysvětlit, že průběh nemoci jejího syna měl tak rychlý a dramatický průběh. Dále navrhovala, aby byl proveden její výslech. Žádala, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k provedení žalobkyní navrženého dokazování.

První a druhý žalovaný ve svém vyjádření k odvolání žalobkyně uvedli, že lékařská pomoc byla synovi žalobkyně poskytnuta řádně, a to bezprostředně poté, co se obrátil na lékaře s žádostí o vyšetření. Na straně odsouzeného syna žalobkyně však šlo o krajně nepříznivou diagnózu, kterou nebylo možno zvrátit.

Třetí žalovaný ve svém vyjádření k odvolání žalobkyně odkázal na závěry znaleckého posudku a výslech znalce. Dle třetího žalovaného, pokud měla žalobkyně pochybnosti o znaleckém posudku, mohla klást znalci další dotazy, avšak neučinila tak. Návrh žalobkyně na vypracování revizního znaleckého posudku třetí žalovaný shledal nadbytečným, neboť žádné pochybnosti o relevanci znaleckého posudku v řízení nenastaly. Důvodem pro vypracování znaleckého posudku pak nemůže pouhý nesouhlas žalobkyně s jeho závěry. Navrhovaný výslech žalobkyně třetí žalovaný rovněž považuje za nadbytečný, neboť není zřejmé, k čemu by měl v řízení sloužit. Žalobkyně ani žádná tvrzení, ke kterým by měla být slyšena, neuvedla. Ze znaleckého posudku se podává, že druh onemocnění, kterým trpěl syn žalobkyně, má u mladých lidí rychlý a fatální průběh. Třetí žalovaný navrhl, aby rozsudek soudu prvního stupně byl jako věcně správný potvrzen.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací po zjištění, že odvolání bylo podáno včas osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je přípustné, přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 212 a § 212a zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu ve znění účinném ke dni jeho vyhlášení (dále jen „o.s.ř.“) a neshledal odvolání žalobkyně důvodným.

Odvolací soud se nejdříve zabýval otázkou věcné pasivní legitimace žalovaných.

Podle § 23 odst. 5 a 6 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky stát odpovídá i za škodu způsobenou Vězeňskou službou v souvislosti s plněním jejích úkolů stanovených tímto zákonem. To neplatí, pokud se jedná o škodu způsobenou osobě, která svým protiprávním jednáním oprávněný a přiměřený zákrok vyvolala nebo si škodu úmyslně způsobila sama. Náhradu škody poskytuje v zastoupení státu ministerstvo.

Ze shora uvedeného se podává, že pasivně legitimován je pouze třetí žalovaný Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti. První žalovaný Vězeňská služba případně mohl být správně označen jako vedlejší účastník na straně třetího žalovaného. Druhý žalovaný není ve věci pasivně legitimován, proto s druhým žalovaným nemělo být ve věci jednáno a žaloba proti druhému žalovanému měla být správně zamítnuta z důvodu nedostatku pasivní legitimace na jeho straně. Za situace, kdy za prvního a druhého žalovaného fakticky jednal první žalovaný, a ani jeden z nich není ve věci pasivně legitimován a žaloba byla soudem prvního stupně zamítnuta, odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve vztahu k prvnímu a druhému žalovanému potvrdil dle § 219 o.s.ř. jako správný, byť z jiných důvodů (shora uvedených) než soud prvního stupně.

Soud prvního stupně vycházel z takto zjištěného skutkového stavu:

M. B., narozený dne , zemřelý dne , byl synem žalobkyně (dále jen „zemřelý“). Dne 29. 6. 2011 zemřelý absolvoval vstupní prohlídku při nástupu do výkonu trestu ve Vazební věznici . Jeho stav byl tehdy hodnocen jako dobrý. V anamnéze měl zaznamenáno kuřáctví od třinácti let, tři roky užívání pervitinu s poslední dávkou v únoru 2011. Preventivní zdravotní prohlídku zemřelý absolvoval dne 2. 9. 2013 ve zdravotnickém středisku Věznice . Začátkem října 2013 se obrátil s dechovými potížemi na vězeňského lékaře a dne 10. 10. 2013 mu bylo nasazeno antibiotikum Doxybene. Dne 22. 10. 2013 byl zemřelý opětovně vyšetřen vězeňským lékařem pro stížnost na déle trvající suchý kašel, zimnici, pocit teplot, hubnutí a pobolívání v levém boku. Při této prohlídce byla zjištěna jeho hmotnost 55 kg, která byla o šest kilogramů vyšší než při nástupu do výkonu trestu. Dne 22. 10. 2013 byl zemřelý vyšetřen v Oblastní nemocnici pro dušnost, kašel, teplotu a třesavku. Z důvodu pozitivního rentgenového nálezu a pro možnou TBC byl odeslán na interní oddělení Vazební věznice , odkud byl dne 23. 10. 2013 odeslán k dalšímu vyšetření a hospitalizaci do Vazební věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence v . TBC byla vyloučena a ultrazvukové vyšetření jater a sliznici dne 24. 10. 2013 prokázalo mnohačetné metastázy v játrech a nejasný nález v oblasti slinivky břišní. Dne 25. 10. 2013 bylo na radiodiagnostickém oddělení Nemocnice v provedeno CT břicha s nálezem mnohačetných metastáz v plicích, játrech a slinivky břišní. 29. 10. 2013 byl zemřelý vyšetřen na konziliární ambulanci , druhým čtením CT ze dne 25. 10. 2013 byly potvrzeny metastázy v plicích, játrech, slezině, v retro peritoneálních uzlinách v celém rozsahu retroperitonea, peritoneální metastázy, a počínající metastázy ve skeletu. Dne 29. 10. 2013 byl za účelem vyloučení nádoru varlat proveden ultrazvuk skrota bez pozitivního nálezu. Dne 30. 10. 2013 byla provedena biopsie jater s histologickým vyšetřením a zjištěním hlenotvorného adenokarcinomu G1-2. Dne 5. 11. 2013 byla provedena konzultace s klinickým onkologem se závěrem, že pro rozsáhlost malignity a špatného klinického stavu je z onkologického hlediska reálná pouze symptomatická terapie. Dne 5. 11. 2013 byl zemřelý přeložen na lůžko jednotky intermediální péče se zhoršujícími se potížemi v podobě kašle, nevolnosti, zvracení a postupně horšící se dušností. Opakovaně bylo konstatováno, že pacient může kdykoli zemřít. Dne 12. 11. 2013 byl zemřelý přeložen do Nemocnice s poliklinikou , byla upravena analgetická medikace a na vlastní přání byl dne 14. 11. 2013 propuštěn do domácí péče. Pro bolesti a celkovou slabost byl opětovně hospitalizován 16. 11. 2013 a dne 18. 11. 2013 zemřel. Příčinou úmrtí byla zjištěna nádorová generalizace adenokarcinomu žaludku, který metastázoval do uzlin dutiny břišní i hrudní, a dále do jater, plic a nadledvin.

Takto zjištěný skutkový stav odpovídá důkazům provedeným v řízení před soudem prvního stupně, odvolací soud se s ním ztotožňuje a při právním hodnocení věci z něj vycházel. Dle odvolacího soudu výsledky slyšených svědků, spoluvězňů zemřelého, v zásadě odpovídají záznamům o zdravotním stavu zemřelého. Někteří ze spoluvězňů si ani nepamatovali, zda zemřelý byl jejich spolubydlícím na cele, a někteří, byť v časovém posunu, popsali, že měl zdravotní potíže, obrátil se na lékaře a podruhé návštěvě už měl tzv. „leženku“, což odpovídalo skutečně zjištěnému zdravotnímu stavu zemřelého.

Odvolací soud věc posuzoval shodně jako soud prvního stupně podle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“) ve znění platném do 31. 12. 2013, dále jen „obč. zák.“, v souladu s přechodným ustanovením § 3079 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb. občanského zákoníku platného a účinného od 1. 1. 2014, dále jen „o. z.“, dle kterého se

právo na náhradu škody vzniklé porušením povinnosti stanovené právními předpisy, k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, posuzuje podle dosavadních právních předpisů. V tomto případě k úmrtí zemřelého došlo do 31. 12. 2013.

Každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti (§ 420 odst. 1 obč. zák.). Předpokladem vzniku občanskoprávní odpovědnosti fyzických a právnických osob jsou porušení povinnosti, vznik škody a existence v příčinné souvislosti mezi porušením povinnosti a vznikem škody, přičemž zavinění se předpokládá. Za nemajetkovou újmu vzniklou třetí osobě v souvislosti s úmrtím jiné osoby ve výkonu trestu při poskytování zdravotní péče ze strany lékařů Vězeňské služby České republiky či v jejích zdravotnických zařízeních, odpovídá stát podle obecných ustanovení o náhradě škody (srovnej obdobně rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 17.12.2014, sp.zn. 30 Cdo 170/2014, dostupné na www.nsoud.cz).

Z provedeného dokazování se podává, že v lékařské dokumentaci zemřelého vedené prvním žalovaným v období roku 2013 nebyl zjištěn žádný lékařský postup, který by mohl být posouzen jako porušení povinnosti. Diagnóza metastatického nádorového onemocnění zemřelého byla stanovena v průběhu tří týdnů a žádná prodleva v diagnostice nebyla zjištěna. Diagnóza byla krajně nepříznivá, u zemřelého byl zjištěn generalizovaný adenokarcinom žaludku, výkonnostní stav zemřelého byl na nízké úrovni a protinádorová léčba tak nemohla být aplikována, byla indikována pouze léčba symptomatická. Znalcem bylo potvrzeno, že průběh diagnostikovaného onemocnění je u tak mladého člověka jakým byl zemřelý velmi rychlý a nezvratný.

Odvolací soud uzavírá, že se žalobkyni nepodařilo prokázat protiprávní úkon prvního žalovaného a nebyl tak splněn jeden ze základních předpokladů odpovědnosti za škodu, proto třetí žalovaný za žalobkyní tvrzenou škodu na zdraví neodpovídá. Žalobkyni se tedy nepodařilo prokázat její tvrzení o tom, že došlo ze strany prvního žalovaného k zanedbání lékařské péče o zemřelého M. B. Soud prvního stupně se tak správně nezabýval dalšími předpoklady vzniku odpovědnosti za škodu na straně třetího žalovaného.

Odvolací soud s odkazem na shora uvedené rozsudek soudu prvního stupně, včetně obsahově správného rozhodnutí o náhradě nákladů řízení mezi účastníky a nákladech České republiky jako správný ve vztahu i k třetímu žalovanému dle ustanovení § 219 o.s.ř. potvrdil.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ustanovení § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř., kdy odvolací soud náklady odvolacího řízení spočívající u úspěšného třetího žalovaného v sepisu vyjádření k odvolání žalobkyně nepovažoval za účelně vynaložené s ohledem na jeho obsah a rozsah. Úspěšný první žalovaný se pak náhrady nákladů odvolacího řízení vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí d o v o l á n í n e n í přípustné (§ 238 odst. 1 písm. c) o.s.ř.).

V Praze dne 10. října 2017

**JUDr. Renáta Lukešová v. r.
předsedkyně senátu**